

2

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΟΝ

Αρθρων τῶν Σχιαλκαλδιῶν

ΣΥΖΗΤΟΥΜΕΝΟΝ ΔΗΜΟΣΙΑ:

Ἐν τῇ Παλαιώμησιν Ακαδημίᾳ Ναρικῆ

τῇ τετάρτῃ φεύγοντι μηνὸς Μενυχιῶντι, ἔτη θεοῦ. αὐγέσδ'

ἐπὶ καθέδραιν τὴν Θεολογικὴν

ἀναβιβασθήσεται,

ΠΡΟΣΤΑΤΟΥΝΤΟΣ

μεν

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΣΩΝΝΤΑΓΙΟΥ,

τῷ Θεολόγῳ καὶ Πρωτεκκλησιαῖῳ,

ἀποριδησομένῳ δ' ὑσπαλήλως

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΣΠΑΡΟΥ ΤΟΥ ΖΙΜΜΕΡΜΑΝΝΟΥ,

τῷ Μεταφραζόντι.

Τυπωθὲν ὑπὸ Ἰωδώνος Φιλέλμου τῷ Κωλεσίῳ.

1694.

Σὺν Χριστῷ Χεισῷ !

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Περὶ τῶν ἀκροτάτων τῆς θείας μεγάλειότητῶν ἀρθρῶν.

Πατήρ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὐ μόνον θεῖος χρίσια καὶ φύσει τέσσες διάφοροι πάσας αἵστιες, εἰσὶν ἕπεις θεῖος ὁ πᾶσας χρισμόντες καὶ γῆν.

Ο Πατήρ αὐτὸς ὁ θεονός, ὁ Υἱὸς δόποντὸς Πατέρδες γεγένευται, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον δόποντὸς Πατέρος, καὶ τοις ἐπιπορεύεται.

Ουχ ὁ Πατήρ, ἀπό τοῦ Πνεύματος τὸ ἅγιον, αὐτὸς ὁ Υἱὸς ἀνθρώπῳ γεγένετο.

Ο τοῖς γάτως ἐγένετο ἀνθρώπος, ὡς εἴη μὲν τὸ Πνεῦματος ἔχωντος ἀνδρικὴς ἐργα συλληφθῆναι, ἐπειδὴ Μαρίας δὲ, καθαρᾶς καὶ ἀγίας τῆς αἰτησαρθρέντης, τεχθῆναι. Μετέπειτα παθὼν καὶ θαυμὰ τῷ ταφεῖς κατῆλθεν εἰς ἄδειαν, αἱ τέσσερες ἀνελήφθη εἰς ψεύσεις, καθίζεις ἐπειδὲν τὸ Πατέρος, μετέλων ἐρχεσθαι τὸ κεῖναι λόγον καὶ γενέσεις.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Ἐστιν οὖτοι τῶν τῆς αἵτιεως ἀρθρῶν, ὅσοι πέρι τὸ διποτέλεσμα Ιησοῦ Χριστοῦ, ἢγε τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν ἀγήκει.

Τότε τὸ πρῶτον καὶ πύειον ἀρθρον ἔστι,

Οὐ οἱ Ιησοῦς Χριστὸς θεὸς καὶ Κύρος ἡμῶν, διὰ τοῦ θρηπτώματος ἡμῶν θαυμῶν, διὰ τὴν δικαιασίην ἡμῶν ἡγέρθη. Καὶ ὅτις αὐτὸς μόνος

ο ἀμνὸς οὐθεῖ, ο ἀρέων τὴν ἀμαρτίαν τῷ πόσμῳ. Καὶ ὅν ο Θεὸς
πάντων ἡμῶν ἀδικίας εἰς ἀυτὸν ἐσέβαλεν. Απαντεῖς ἡμαρτόν, καὶ
δικαιοῦνται δωρεὰν χωρὶς ἔργων τῇ αὐτῷ χάριτι διὰ τῆς δοτούσης
τεως τῆς σὺ Χριστῷ Ιησῷ σὺ αἵματι αὐτῷ.

β.

Δεύτερον τὸ ἀρθρον πεῖ τῆς λειτουργίας διδάσκει,

Οὐ ή τῶν Παπτώιων λειτουργία μέγιστόν εἰς καὶ μυσαρὸν τὸ Βδέ-
λυγμα, ἀλλὰς καὶ πολεμίως μαχόμενον κατὰ τὸ ἀρθρόν πεώτῳ.
Η μὲν τοι πεῖ πασῶν ἑτέρων Παπτώιων εἰδωλοκατεξιῶν μεγίστη καὶ
μάλιστα ὥρατα γέγονεν. Εθεσαν γὰρ, ὅτι θυσία ἐκένη ἐλευθερος
τὸν ἀνθρωπον ἀμαρτιῶν καὶ μόνον σὺ βίω τῷ παρόντι, αλλὰ γὰρ σὺ κα-
θαρισμῷ, εἰ καὶ μενενήγε μόνον ὁ ἀμνὸς τῷ οὐθεῖ ἐλευθεροῖ ἡμᾶς.

Περὶ τῆς τῶν ἀγίων θεραπείας.

Η τῶν ἀγίων θεραπεία ἐσὶ καὶ ἀντὶ μέρους καταζητεον καὶ
πλανῶν τὸ Αντιχείρι, μαχομένη πεώτῳ ἀρθρῷ, καὶ ἐξαλείφεται
τὴν οὐχιστήρι. Οὐ μὴν πεστεταγμένη εἰσιν ὡδὲ Βλαθή,
ὡδὲ φθεραίγματι, ὡδὲ τῇ τῶν γερματῶν ἀγίων μαρτυρίᾳ διηχ-
είται. Πάντα σὺ Χριστῷ Βέληνον καὶ ἀκριβέτερον ἡμῖν φθεραίται,
ὅπερ μιδαμῶς τῆς τῶν ἀγίων θεραπείας ἡμᾶς δεῖθαι, καὶ περάγμα
πολιτελές γένεται, καὶ μήτε μάλιστα βλαβερὸν τυγχάνει.

Περὶ Εκκλησίας. Παπτωικῆς.

Ο Πάπτωης εἰς ἐσὶ κατὰ νόμου η λόγον οὐθεῖ πεφαλή ἄλις τῆς
Χειριανότητος (ὕτο γά τενομα εἴνι καὶ μόνω Ιησῷ Χριστῷ πεστηκει)
αλλὰ μόνον Ἐπίσκοπος καὶ ποιητὴ τῆς Εκκλησίας τῆς σὺ Ράμη,
τῶντε ἐκεσίως καὶ ἀυτομάτῃ ἢτοι διὰ ἀνθρωπινῆς κίνσεως, τατεῖ
πολιτικῶν τῶν αρχότων, αὐτῷ ἀγτεχομένων.

ΤΡΙΤΟΝ ΜΕΡΟΣ

τῶν τῆς πίστεως ἀρθρῶν.

Ωδε ἐξομολογητέον ἡμῖν, ὡς ο Παῦλος πέστος Ρωμ. ε. Βεβαγοῖ, υφ
ενος

ἕνος ἀνθρώπου οὐ Αδάμ τὴν ἀμαρτίαν πεφυκέναι, καὶ εἰς τὸν πόσμον
διὰ αὐτὸς εἰσεληλυθέναι, διὰ τὸ ψυχοῦ πάντες οἱ ἀνθρωπῖτοι πατεῖσθαι
θησαν ἀμαρτωλοῖς. Ταῦτης ἀμαρτίας καρποί εἰσιν ἔργα πονηρά ἐν
δηκαλόγῳ πειναλυμένα, ἀλλὰ εἰς διάκεστοι, ἀποιτία, πανοπιτία,
εἴδαλολατρεία, ἀνεύ ΣΩΣ ὁντια, πεφεστεῖα, εὔνελπιτία, τυ-
φλότης, καὶ ὡς συνελόντες εἰπεῖν, θεὸν τὸν Ἐπιγιγνώσκειν ωδὲ ὅπειρε-
λειαν πιεῖσθαι, μετέπειτα φεύδεσθαι, ΣΩΣ ὄνομάλη καταχρῆσθαι,
Ἐπιτρικεῖν, τὸν ἔυχεδην, τὸν Ἐπικαλεῖν, ΣΩΣ λόγον ὀλιγωρεῖν η̄ ἀμε-
λῶν, τοῖς γονεῦσιν ἢ πειθαρχεῖν, Φονεύειν, ἀστελγάμενον, πλέπειν,
ἐξαπατᾶν ιτά.

β.

Περὶ τῷ Νόμῳ

Ηγέμενος τὸν νόμον περὶ ΣΩΣ θεῖς τεθῆναι, ὅφειλα δὲν ἀμαρτία δια-
κλωλύτηται ἀπειλῆσις καὶ τῷ τῶν τιμωριῶν Φόβῳ. Η δὲ τῷ νόμῳ
ἐνέργεια εἰσιν η̄ πειθή, τὸ ἀμαρτημα σύμφυτον, καὶ πάντας αὐτὸς
καρπὸς ἀνακαλύπτειν, καὶ ἀγνώπω ἐμφανίζειν, εἰς ὅποιον καὶ Βδε-
λυκτὸν τὸν τρέστων η̄ Φύσις αἵτος ἔπεισε, καὶ ἐρρίζωμένως καὶ παντε-
λῶς διεφθάρη, ὡς νόμον εἰπεῖν, ἀνθρώπου τὸν ἔχειν θεὸν, τὸ ἀφρο-
τιστῶν αὐτός, καὶ ὥροσκηγεῖν ἑτέροις θεοῖς. Τέτο δὲ πρώτην οἱ ἀνθρώ-
ποι οὐ πιευστεῖν ἀν. δύτω δὲ κατεπλήστειται, ταπεινώται, καθηφιστεῖ-
ται ἔαντοις ἀθυμοῖς καὶ περιστολγῶς ὀρέγεται τῆς ὅπινεργίας, μηδὲ
Ἐπιτίσαται, ποιεῖ καταφευκίσθαι, ἀρχέσθαι ὀργίζεσθαι τῷ θεῷ καὶ κατ-
απτὸς γογγύζειν παρερδυκεσθαις. Τέτητες, οἱ Παῦλος Φησὶ περὶ
Ρωμ. δ. Νόμοι οὐργὴν κατεργάζεται. Καὶ κεφ. ε. Νόμοι παρεισῆλ-
θεν, ἵνα πλεονάσῃ τὸ ψεύπτωμα.

γ.

Περὶ Τῆς Μετανοίας.

Τέτοτε καθῆκον ΣΩΣ νόμος διασώζεται ἐν κατηνῇ διαθήκῃ, καὶ τὸ ἀυτῆς
ἀπιεῖται, ὡς Παῦλος περὶ Ρωμ. α. Ἐπιτίθενται οργὴν ΣΩΣ ἀπ-
εργεῖν διποναλύπτειται Ἐπὶ πᾶσσαν αἰσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων.
Καὶ γ. Πάντες ἐξέκλινον, ἀμα ἡχεισθησαν, ὀπεῖται ποιῶν χρηστηγε-

Ἐκ οἵτινος ἔως ἐνός. Οὐδεὶς ἀνθρώπος δίκαιος ἐστιν ἐμπροσθεν αἰτεῖ.
Καὶ ὁ Χριστὸς ιωάννης. Φησί· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον ἐλέγχει τὸν κό-
σμον τῇ ἀμαρτίᾳ. Τοιχτῷ γὰρ κεραυνός ἐστι τῷ Θεῷ, ὡς καὶ Φαγερές
ἡ ἀμαρτίαλῶν καὶ τὸν ὑποκρίταν κατέβαλλε, καὶ μηδένα δίκαιου ἀπο-
φάνει, ἀλλὰ πάντας πέρι θάμβῳ καὶ απέλπισίαν ἀναγει. Αὐτῇ
ἐστι σφυρί, ὡς Ιερεμίας λαλεῖ· λογῷ μηδέποτε διαλεί-
βωντας φέρεται.

Περὶ τῆς Γάνης Παταπικάνων μεταμελείας Φευδός.

Αριθμανον ἐγένετο τὸ Παταπικάνων ὄρθως διδάσκειν τῇ μετα-
νοίᾳ, ἀνδ’ ὃν ἀληθές ἐν ἀμαρτήματῷ γνῶσιν ἔχον. Καὶ
ταύτη τῇ μετανοίᾳ περιστάντοντές εἰσι τοῖς μερίδας, σύντριψιν,
ἐξομολόγησιν καὶ ίκανοτοιίαν. Εἰγε τῷτο τὴν συγχρήμεως Φα-
τεον, ἐπειδήτερος οὐδεὶς ιχύει πάντα τὰ ἀμαρτήματα ἀντὶ ἐν μητρο-
σύῃ κατέχειν, μάλιστα δὲ διὰ ὅλης ἐνιαυτῆς πειθαρία, διόπερ ὅτι τῶν
ἀδυνάτων ἐστιν. Εξομολόγησις γάρ τις ἔχει. Πάντες τῶν ἀνθρώπων
κελεύονται τὸν τάς ἀμαρτίας αὐτῶν ἐξαριθμεῖν, ὅγε πάλιν ὅτι
τῶν ἀδυνάτων ἐστιν. Τότο μέγιστον βασανιστέλον, καὶ ἐάντις ἀμαρτήσῃ
κάθαστε λαθὼν, ἐκεῖνῷ κατὰ τόπον τοῦ πεόσθον ἀπολύτελον, ἵνα, ἐπάν
μηδησηται, ματέπεινα ἐξομολογήῃ. Οὐδεὶς γὰρ γινώσκειν δύναται,
πότερον αὐτὸπολεις ικανός, αὔγνως, καὶ ὄρθως τύχος ἐξομολογήσας,
καὶ πότε τὸ τῆς ἐξομολογήσεως τελόν; Ικανοτοιία δὲ ἀπιστοικω-
τέσσα τυγχάνει. Μηδεὶς γὰρ οἶστις ἐστι, καθ’ ὅσον ποιητέον οὐτερ
είναι μόνον ἀμαρτήματῷ, γάτιγε ὑπὲρ πάντων.

δ.

Περὶ τοῦ Ευαγγελίου.

Νῦν τοῦτο τὸ Ευαγγέλιον ἐπαγάγομεν, τὸ δὲ ἐνὶ τούτω συμβα-
λεῖνον γὰρ Ἀποκρύπτην ήμιν κατὰ τῆς ἀμαρτίας. Θεὸς γὰρ τοῦτον πλάγ-
οις οὐκ ἐλευθέρει τὸν ὑπάρχειν τῇ χάρειν γὰρ αὐγαθωσύνη αὐτεῖ, πε-
τον διὰ λόγου τοῦ Αντετζῆ, ὡς κηρυχθῆναι ἐντελεχεται ἀφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν
ἢ ὅλοκλήρω τῷ κόσμῳ. Καὶ τόπο μὲν ὡς ιδιαῖτα τῷ Ευαγγελίῳ
καθήκει. Δεύτερον διὰ Βαπτισμός. Τρίτου διὰ Φρικώδες μυσταγω-

γίας.

γίας. Τέταρτον διὰ τῆς ἐξουσίας τῶν κλειδῶν καὶ διὰ καταλήγει συνομιλίας καὶ αὐθαίρετως τῶν ἀδελφῶν Ματθ. ἡ οὖ εἰσι δύο τρεῖς συνηγόρους εἰς τὸ ὄνομα Χριστοῦ, ἐκεῖ ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐστι.

ε.

Περὶ Ἡ βαπτίσμου.

Βαπτίσμος γίνεται ἀπό παθέτην, η̄ ρῆμα τῷ Θεῷ ἀμα τῷ ἑμέρᾳ οὗ εἰς τὸ ὄνομα κατ' αὐτὸν πεσταγμα τὴν ἐπολήν, ηγε αἱ Πάντας Φησιν Ε.Φετ.ε. λατρὸν Ἡ ὑδατοῦ ἐν ρήματι, καθά καὶ Αυγγετοῦ Ἡ Φη. Προστεθείη ρῆμα τῷ σωτηρίᾳ, καὶ γίνεται μισθετον. Περὶ Ἡ παιδοβαπτίσμος διδάσκομεν, τὰς πάμπας ἀνανιώντας. Προσηγεται γὰρ αὐτοῖς ἐπαγγελία τῆς λύτρωσεως διὰ Ἡ Χριστοῦ. Καὶ Επιλησία δὲ ὀφείλει αὐτοῖς βαπτίσμον, καὶ ἐπαγγελίας ἐκάπης πεσταγματικῶν.

ζ.

Περὶ τῆς ἐυχαριστίας.

Περὶ δείπνου Ἡ Κυριακῆς νομίζοντες τοιεύομεν, ἀρτον καὶ διονον ἐνθάδε ὑπάρχειν ἀληθινὸν τὸ σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, καὶ τὸ μόνον δόθηκεν καὶ ληφθῆναι τὸ τῶν ἐντεῖλων, αἷλα καὶ τὸ ἀσεβῶν λῶν γειτναῖς.

η.

Περὶ τῶν κλειδῶν.

Κλειδές εἰσιν ἐξουσία τῆς Εκκλησίας περὶ Ἡ Χριστοῦ δοθεῖσα καταστατέοντα καὶ λίγαν αἱμαρτίας, τὸ μόνον ἐπόμενος ποιεῖ ἐκδήλωσις, αἷλα καὶ λεπτομέρεις, ἀποκεντρυμένας, μόνω Θεῷ γνωσθίματα, τὸν φαλμόν. Καὶ μαρτυρία τις διαγνωσκει; Καὶ Παῦλος Ρωμ. 1. μαρτυρίας ἐν σαρκὶ λεπτείσαν τῷ τῆς αἱμαρτίας νομῷ Φασκει;

η. Περὶ

Περὶ τῆς ἐξομολογήσεως.

Επιδήπερ δύστολσις καὶ ἔχεσθία τῶν κλειδῶν τύγχανε ψεια παρέκκλησις, καὶ βόηθεια πατά τῆς αἱματίας καὶ πακῆς συναδήσεως ἐν εὐαγγελίῳ ὅποιος διατελεῖ γένεται, ὑδατιᾶς ἐν τῇ εὐκλησίᾳ τὴν ἐξομολογήσιν δύστολσιν ἀφέειν ἡ ἀκυρεῖν χρῆ, μόλιςα δὲ δεῖ αἴταλας καὶ πενθεῖται συναδήσεις, καὶ διὰ θύην ἀδάματον, πεστεῖται καὶ αἷναδη, ἀσε αἷναδηναι, ἐξεισαθῆναι καὶ παρενθῆναι ἐν διδαχῇ χριστιανῆ. Εξαγόρευσιν δὲ ἀμαρτίων ποιεῖσθαι εἰπίστω ἔχον, καθ' ἀρρεγνιατέρον ἀντίγονοτο, τὸ αριθμεῖν ἡ ἐκ διεργμένη ί. Μέχεται εἰδοῦ ἐν σαρκὶ ὧμεν, ἐκ ἀν Φευσταμεθα ἐξομολογεύντες. Τινώσκω ταλάπωρον με αἴνθεωπον αἱματίωλὸν καὶ πενθείσεοντα αἱματημάτων. Βλέπω ἔτερον νόρον ἐν τοῖς μέλεσί μι, αἵνις ερειπεύσμενον τῷ νόμῳ ἐν νοός μι, καὶ αἱχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς αἱματίας, τῷ ὅντι ἐν τοῖς μέλεσί μι. Οἱ δὲ η κατάμόνας δύστολσις ἀπὸ κατορθώματος κλειδῶν κρέμαται, μηδαμᾶς ὄλιγωρητέον ἀντῆς, αὖλα μᾶλλον πει πλείστηνδε ποιητέον, ὥστερος καὶ τάλλα κατορθώματα χριστιανῆς τῆς εὐκλησίας αὖτε πολλῷ ποιείμεθα. Καὶ ἐν τέτοις, τοῖς φανηνταί καὶ τῷ ἔξω λόγῳ πεστήκουσιν, εὐσαθῶς τηρητέον, τὸν Θεόν μηδενὶ τὸ πνεῦμα ἢ τὴν χεῖριν αὐτῷ δωρεῖσθαι, εἰμὶ διὰ ρήματος καὶ μετὰ ρήματος ἐξω καὶ φέανον.

θ.

Περὶ ἐφορισμῶν.

Τὸν μείζω τὸν ἀφορισμὸν, ὃς ἐπάππης ὄνομάζει, πολιτικὴν τιμωρίαν τύγχανεν ἡγεμενία, εἰ πεστήσῃ πρῶτην, διακόνους τῆς εὐκλησίας. Μέίων δὲ, ἐν καλεῖ, ἀλήθεια καὶ χειρισιανὸς ἀφορισμὸς παρέχει, πενθεῖ φανεῖς καὶ αἱματανότες αἱματηλᾶς εἰ πεστηρεχόμενος. περὶ τὸ μυστήριον καὶ ποιωνίαν εὐκλησίας, μέχεται ἐπανορθώνται καὶ αἰσεβήματα φεύγωσι. Καὶ διάκονοι δὲ εἰς ὅφελεσοι συγχύνενται αἵματην εὐκλησίας πιμωρίαν η ἀφορισμὸν μετὰ πολιτικῶν τῶν πεμψατῶν.

Περὶ τῆς μυήσεας, χειροθεσίας καὶ ιλήσεως.

Εἰ μὲν Επίσκοποι τὰ δέοντα, ὡς πέπει, πέμπουν καὶ τὰ τῆς Εκκλησίας καὶ Ευαγγελίου σπεύδειν περιέλειπτα, δύνατο ἀντὶ ἐνεκεν
ἀγάπης καὶ ήσυχίας, ὃν ἐξ αἰώνικης, ἀυτοῖς Πειραιέσσεων, ὡς
ἡμᾶς καὶ δημηγόρες ἡμῶν μετὰ χειροθεσίας συμψηφίζειν καὶ θε-
βαιών οὐκίστι ὡσι, τοιαύτη δέ χειρομενοί τῇ κατασάσαι· καὶ Πειραιέ-
σσει, ὡς εἰποθέωμα πάντα τὰ μεριμολύκεια, μαγείας, τὰ περιθηρί-
ματα καὶ φαντάσματα ποιῶντες εθνικῆς.

16.

Περὶ τῆς συζυγίας ιερέων.

Οτι συζυγίαν διειώλυσαν καὶ θέσαν τὴν τάξιν ιερέων διηνεκεῖ ἄγα-
μίας ἐΦόρουσαν, κακῶς καὶ χωρίς πάσης αἵτιας καλοκάγαθῆς ποι-
ταύτες ἔτυχον, καὶ ἐν τέττῳ ἐ Αντιχείστα, τῶν τυράννων καὶ κακάργων
τῶν μάλιστα χετλίων ἔργον ὀκνούμησαν, ἀφορμὴν δόντες πλεῖστοις
τοῖς βδελυκτοῖς καὶ ἀναερθμήτοις αἱματίμασι βλόσπυρῶν ἀστελγειῶν, καὶ
αἷς ἔην κυλίζονται. Παῦλος ἐρεῖ, τὸ κωλύειν γαμεῖν εἶναι διδασκα-
λίαν διαμογίων. α. περὶ Τιμοθ. δ.

α.β.

Περὶ τῆς Εκκλησίας.

Τις ἡ Εκκλησία; Δηλαδὴ ὁ πισεύοντες ἄγιοι, περιβαλλεται τὰ ἀνθό-
ντα τῆς φωνῆς ἐ ποιμένος ἀντῶν. Ουτω γὰρ ἔυχονται ὁ πάιδες· Πι-
σένω ἄγιαν Εκκλησίαν, τὴν καθελικήν, ἥκεν γειτανήν.

17.

Περὶ τῆς δικαιοστοῖας ἐ οὐ θρώπυρχον εἰπειθεν ἐ Θεοῖς καὶ τῷ
ἀγαθῶν τῶν ἔργων.

Θεος διὰ γειτονῶν μεστην ἡμῶν ἡμᾶς δικαιόεις καὶ ἄγιας ἀναλογία-

B

ζεταί

Ζεταί. Εχόμενα τοιαύτης τῆς πίτεως, ἀνακαρνάσσεις καὶ ἀφέσεις αἱμαρτιῶν τὰ παλὰ τῶν ἔργων καθέσηκε. Τὸ δὲ ἐν αὐτοῖς μεμισμένον καὶ ἀτελεῖς οὐκ ἀν λογίζεισθαι αλημμέλημά τι οὐκ εἴλειμμα, οὐδὲ τούτῳ ἔνεκα Χειτῶν.

18.

Περὶ τῶν ἐυχῶν τῶν μοναστικῶν.

Οτι αἱ μονασικὴ τῶν ἐυχῶν παντελῶς μάχονται τῷ πεντῷ καὶ πυρήνᾳ τῷ τῆς πίτεως ἀνθρώπῳ, πάνυ αἰδελητέον αὐτάς. Τί δέ πέρι ταῦτα σιλερεῖν τις ἔχοι ἄν; Τί δὲ ἀλλο τόδε, απλὴν τῷ ἀπαρνεῖσθαι χειτόν; Οἱ δὲ παπαίζοντες ὡς θωμαῖς ἑαυτῶν οὐκ ἐντρεπίζονται Φάσκειν, ἔτι ἐυχὴ μονασικὴ ἰσότιμός ἐστι τῷ Βαπτισμῷ. Φέν τῆς λοιδορίας οὐκ
βλασφημίας πατά Θεό!

19.

Περὶ ἀνθρωπίνων τῶν προσδόσεων.

Οἱ Παπᾶικοί Φασι τὰς ἀνθρωπίνας τῶν προσδόσεων συμ-
βάλλειν τὴν ῥοπὴν οὐκ ἐλαχίσην προς τὴν τῶν αἱμαρτιῶν ἀφεσιν, καὶ
μιθοφορεῖν σωτηρίαν, πάνυ ἀσεβεῖς καὶ πατάρειτόν ἐσιν, ὡσπερ
ὁ χειτὸς ἐφη Μάτην σέβοισί με διδασκαλίας ἐντάλ-
ματα τῶν ανθρώπων. Σύμφωνον δέ τέτοιῷ οὐ συγχρόνον, οὐ λέγεσιν,
αἱμαρτημά τι θανάτιμον πεσσαγορέουντες, οὐκ μή οὐκ ἐκείνας
τῶν δευτερώσεων τηροῦσι. Βεβηλον καὶ ἀνδριον!

ΚΛΕΟΣ ΤΩ. ΘΕΩ!.

ΤΩ

ΤΩ ΤΕΚΤΟΝΙ

τῷ αἰδεσίμῳ καὶ Φιλέλλην
ἴνετησίαν παντελῆ ὄλοψύχως ἔυχεται

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ.

Τίνεις αἱ ἀκοαι, πῇ τίνεις αἱ δόξαι ἐπιπολάσσοιν ἀν, ὡς Θεοφι-
λέσατε, τῷ τῆς ὑπιτηδευομένης καὶ προχειρίζομένης ἡμῶν
διατριβῆς, Φέρε, μηδὲν περίγυιατερον αὐτῆν τὸν θένθαδ' ὥσπερει
ἐκ τείποδός τινός σοι προθεσπίσω. Καίπεναν αἱ μὲν ὑπιπεῖς παὶ¹
τωφρονέσερα, αἱ δ' αδεσπότοι, τῶν βολιμαῖον καὶ αἰσολεχίατος ἐφά-
μιλλοι κινδυνέυσι γενέσθαι. Αγάσονται ἕντοι (ἀρχομαὶ γὰρ μανῆναι)
ἐγχειρήματος. Τὸν ημετέρον, ἐκ τῶν ἀδυνάτων ἡγησάμενοι τὸ ἐλληνίδες
διαλέκτῳ ἀντοχεδίως συζητεῖν. Ελαφθεν γὰρ οἱ Φιλοτοιχτοι τὸ δύσκο-
λον μὲν, τείμαχητον δὲ, παντάπασιν ἀμήχανον τελεβόντες. Ενιοι
δὲ εἴτε θαυμασὸν, εἴτε ἀξιοστάθματον τὸ γύμνασμα νομιζοῦσι τὸ πα-
ρὸν, τόγε χολαῖς μᾶλλον, ή Ακαδημίας ἀνῆκον. Καὶ οἱ μὲν ἐγίστε
τρυφνοὶ μᾶλλα, διύθεντας: καὶ ὅμιφακιαί, ἐδ' ὅτε καὶ, ὡς συντόμως
εἰπεῖν, νήπιοι τυγχάνουσι ὄντες, εἴτε ἵσται καὶ τὸ Ησιόδειον, ὅσον ἔν
μαλάχητε καὶ ἀσφοδέλῳ γλωττῆς τῆς ἐλληνιτικῆς μέγ' ὄντεαρ. Τί
δ' αἰρεῖτερον, Βαβαί, τὸ τείχεαν λαλεῖν τὸν ἀττικίζοντα; Τί λεπτὸν
ἡ ισχὺν Φαίγνοιτο ἀν τῷ διποφθέγγειον τὰ Τῆς πίτεως ὄρθοδδέξι
κιΦάλαιας ἐν αἰμιδήλῳ τῇ γλώττῃ, ή μὰ Θεὸν ἀντὸς ὁ ταυρωθεῖς, ἢ
ἄνδρες υφ' αὐγίς Πνεύματος Φερόμενοι αὐγιάσαντες ἔτυχον. Εχόμενον
δὲ ἀν εἴτε τῶν εἰρημένων, ὅγειν τοῦ ἔρχοματ Φερέσων. Ενιοι, τῶν Αθηναί-
ων δίκην ἐνκαρέντες ἀεὶ περὶ τὸ ἀκύεντον καὶ μηδονήσυστιτὴν κα-
μαδίαν τείχηταιγέλασον, ἀβέλτεροι μῆτροχοντες, ἀτε γὰρ καὶ Φρε-
νῶν κενοί. Εγωγε Ιοίνυν συνίημι, ὡς παναρτεὶ Μεταφρεστά, τὴν

Φιλε-

Φιλοπονίας σύ, ή σεαυτόν φιλέληντα σὺ παρόντι τῷ δείγματι Θεο-
λογικῶν διποφήγας τῶν ἀνθρώπων πεσεμημένων ὅλιγάρχως ἔχεις. Οὐ
φροντίς γενν ιπποκλείδη. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων τοῖς συνόντοις ἀρέσκειν
τοῖς σοφοῖς ἀπαρέσκειν εἰσί. Παρὸ δῆμηγος καὶ ἄλλοι κατὰ τὸ Ομη-
ρικὸν, ὅπε τιμῆσθαι τὴν τῶν Αθηναίων εὐέπεισον, μάλιστα δὲ μηδί-
τε Ζέυς. Ανθ' ὧν ἐφεκτόν, αἷλλ' ἐπαγεντούν, μάλιστα δὲ σπάνιον καὶ
δυσένεργετον τόδε τὸ ἔργον σὺ καθέστηκεν. Εὗρωσο, καὶ διωξον τὸ
πεῖγμα πάντα ἀμεταμέλητον. Γέγερφα σὺ δὲ Μαγνήσιον,
τέρας Μενουχιῶν, μεσῆντος, ἔτες θεογονίας
αχεῖδ'.

Eλάνων ὁ Πατὴρ ζάθε, πλεύταρχος ἀληθῶς
Ἐν πινυτῇ βίβλῳ τοῖς παίδαν ἔννεπτος γεγονής,
Λώδια πάρος παρεδμάτω σοις αἱρητέον εἶναι,
Οὐ πολλοῖς τέλος, αἷλλα σοφοῖς ἵνα πάμπτων αἱρέσθιες.
Τέτο, Μεταφεροῦσά, κρετερῶς ἔνικαθεος θυμῷ,
Τέλην, καὶ σοφὸς ἔσται αἵψα σοφοῖσιν αἱρέσκειν.

Θυτῷ

Σεβασμίῳ καὶ μάλα πεπαθευμένῳ Κυέω Αποκειμένῳ,
Συμπατερώτῃ ἀντῖ τοικυθικτάτῳ φει τῷ ἐπαντοῦ
δείγματος συγχάρειν ἐγλίχετο

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΣΠΑΡΟΣ
Ο ΚΛΑΥΗΡΟΣ
Σιλβιανὸς εὐνεβεργυνός,

